

Слово на Йордан Йорданов пред членове на ЦЕНТЪР „НАЧАЛО” пред паметника на Васил Левски в Морската градина на 19.02.□

Събрали сме се днес пред паметника на този, когото българският народ нарече Апостол. Защо именно той се издигна до тази степен в човешката еволюция, какво означава от християнска гледна точка човек да бъде Апостол ? Апостол е този, който е проникнат от Светият Дух. Беше ли Левски проникнат от Светия Дух? Кои бяха водещите мотиви, благодарение, на които той издържа всичко по пътя към своята Голгота ? Известно е твърдението на историческата наука : „има документ –има история, няма документ – няма история”. Дали обаче е така ? Всички сме запознати с външните факти за Левски, за живота и делото му , за неговият подвиг, но май че никой досега не се е докосвал до истинската същност на Апостола. Известно е, че след възкресението на Христос на Него Му се „даде цялата власт на Небето и Земята”. Следователно всеки земен факт оттогава насам ние трябва да го разглеждаме от позицията на това, че случващото се долу на земята е под контрола на Господ Исус Христос.

Именно така ще погледнем днес и към Левски. Когато през 1861 г. на 21 годишна

възраст Васил Кунчев е подстриган за монах, той прави първата крачка по истинския път към апостолството.

Защо ли?

От средновековието до нас са достигнали три възлови изречения като степени за всеки, който е тръгнал към своята Голгота. Първото от тях е : „екс део насцимур”, т.е. „от Бога сме родени”. Със замонашването си и трансформирането на Васил Кунчев в дякона Игнатий, Левски по недвусмислен начин ни демонстрира с практическо действие, че той е разбрал смисъла на това изречение : ние не сме само земни човеци, а всъщност идваме директно от Бог-Отец. От друга страна с този акт младият Васил отдава дължимото на познатото ни от 2000 години Християнство, върхът на което се приема, че е монашеството. Никой не може да върви напред, ако не разбере миналото, не трансформира това минало в нещо ново, гледайки към бъдещето.

В продължение на три години от 1858-1861г., следвайки Христовия пример, дяконът Игнатий успява да се справи – но на човешки план – с трите изкушения, на които Христос беше подложен в „пустинята”. Младият Левски се преборва с чисто човешките си страсти , желаня, амбиции и недостатъци в характера и всичко онова, което съпътства драмата на младият човек, търсец собствената си мисия в този живот.

На 3 март 1862 г. Левски напуска църквата и заминава за Сърбия, където взема участие в първата българска легия на Раковски. Там получава и името Левски. След разтурването на легията се присъединява към четата на дядо Ильо войвода. През 1863 г. заминава за Румъния и след кратък престой се завръща в България, за да стигне до Велика Събота на 19 април 1864г., когато се обръща към майка си с думите : „Мамо мене ме призовава народният глас, за да се притека на помощ на поробеното ни отечество.... Мамо, вземи косата ми, та я скрий в сандъка си, защото аз се отделям от тебе, и когато чуеш, че съм загинал, да я извадиш, за да се опее и погребее вместо мене”.

За разлика от първото подстригване при замонашването, сега Левски съвсем осъзнато сам отрязва косата си и с този факт подпечатва завършека на второто изречение, достигнало до нас от средновековието : „ин кристо моримур”, т.е. ”В Христос умираме”. Всичко, свързано с егото е умряло и трансформирано в Христова вътрешна сила – единственият, в когото този процес може да се случи. Ако в старият завет Самсон изгуби силата си с отрязването на косата му, сега Левски направи крачката към силата,

т.е. към Светият дух, с този символичен акт. Защо постъпи така Левски ? Сигурен съм, че на него му беше дадено от горе / от небето / какво го очаква и той без да се колебае тръгна по своя път, следвайки Христовият пример.

Започна изпълнението на третото, финално изречение за всеки християнин, който подражава на Христос : „пер спиритум санктум ревивисцимум”, т.е. „В Светия Дух възкръсваме” „Девет годин той скита се” заедно със Светия Дух. Разбира се трябва да имаме предвид че, споменатите вътрешни процеси в Левски се развиваха в изключително млада и незряла възраст. Това обяснява защо още няколко години Левски е свързан със старата форма на борба, участвайки във втората българска легия и в четата на Панайот Хитов. Чак от 11 декември 1968г., той започва първата си обиколка из българските земи. До края на живота си той премина през безброй изпитания, опозна народната душа, натрупа огромен практически опит и без капка колебание, воден от духа стигна до момента, в който написа :

НАРОДЕ ????

Левски беше удивен от богатството и тайнството на българската душа, но въпросителната за бъдещата мисия на този народ, свързана с Христос, оставаше. Левски знаеше, че българският народ ще получи свободата си, но не знаеше какво ще прави през следващите векове този народ.

Разбра ли го изобщо ?

На съда пред поробителите - турци и Иванчо Хаджипенчович от своите, Левски беше както Христос пред поробителя - римлянин и своите евреи. Христос беше сам, Левски също беше сам. Христос увисна на кръста неразбран, Левски увисна на бесилото неразбран и сам.

В момента, в който се обърна директно към Бога, т.е. към Христос, Който има цялата власт над всички нива на Битието с думите ”Боже, избави България”, печата за освобождението на българският народ беше положен лично от Христос. Априлското въстание, жертвата на Ботев и идването на братята ни Во Христе руси, беше следствие на жертвата на Левски. Най-вероятно, именно в момента, в който той се обърна с тези

думи към Бога, му беше разкрито и бъдещето на българският народ като новият богоизбран народ на Земята.

Няколко десетилетия по-късно пак в България, един духовен учител, пратен от Христос, ни разкри мисията на нашият народ, а именно : "От българите ще излезе Любовта и ще хармонизира света. Един ден световният мир ще се подпише в София", т.е. в Мъдростта. Само българският народ има за столица Небесната София, т.е. Премъдростта Божия.

Достоен ли е нашият народ за тази си богоизбраност ?

Обръщам се към вас с призив да осъзнаете, че да се родиш българин в тези времена е както огромен дар от Бога, така и изключителна отговорност пред Христос и в частност пред Неговия Апостол на българската свобода. Пак оня духовен учител от 20 в., беше казал, че „българин, това означава човек на духа”. Левски беше човек на духа и по думите на същият духовен учител, той – Апостола, „изпълни блестящо своята мисия”.

Човеците се различават по степента на своето съзнание и тези степени са : обикновен човек, талантлив, гений, светия и духовен учител. Клишето за Левски го определя като гениален революционер. С акта на саможертвата си той премина от категорията „гений” в по-горната категория „Светия” и няма никакво значение, какво мисли по въпроса българската православна църква. Както Христос е иконата за цялото човечество, така Левски е иконата за българският народ и всеки новоизлюпен водач се кичи с него, без изобщо да го разбира.

Нека тези думи към Вас да бъдат само начален подтик за бъдещо размишление, самооценка и стимул към това, всеки от нас да открие собствената си мисия в този живот и тръгне да я изпълнява по най-добрия начин, както го направи Светията Левски.